

HỒI THỨ MỘT TRĂM BỐN MƯƠI TÁM A KHA CHẴNG BIẾT ĐI ĐÂU MẤT

Hạ Quốc Tương khom lưng nói:
- Đại nhân nói giỡn mà thôi. Tiểu tướng đâu dám có ý nghĩ như vậy?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Tổng binh nói đùa với vương gia cho là bản nhân rất băn khoăn về thương thế của lão nhân gia. Đáng mai bản nhân sẽ lại tới vấn an.

Hạ Quốc Tương kính cẩn đáp:

- Không dám!

Vì Tiểu Bảo đưa Mộc Kiếm Bình về An Phụ viên, vào thẳng phòng gã đóng cửa lại. Gã cười hề hề hỏi:

- Hảo lão bà! Vụ này là thế nào đây?

Mộc Kiếm Bình then quá mặt đỏ bừng lên, hờn mát đáp:

- Hễ thấy mặt là đỏ giọng bồm xồm.

Cô giơ tay lên. Xiềng khoá phát ra những tiếng loảng xoảng. Cô nói:

- Đại ca, hãy trừ bỏ cái này đi rồi sẽ tính.

Vì Tiểu Bảo cười đáp:

- Ta phải âu yếm nương tử một chút đã. Sau khi trừ bỏ xiềng khoá rồi, e rằng nương tử không chịu...

Gã nói rồi giang tay ra ôm lấy lưng cô.

Mộc Kiếm Bình hốt hoảng:

- Đại ca... đại ca lại khinh bạc tiểu muội rồi.

Vì Tiểu Bảo cười hỏi:

- Ta không khinh bạc cô thì còn khinh bạc ai?

Gã khẽ hôn vào má cô rồi lấy chìa khoá mà Hạ Quốc Tương đã giao cho để mở xiềng.

Đoạn gã kéo Mộc Kiếm Bình ngồi sấn vai xuống cạnh giường để hỏi gốc ngọn về vụ hành thích Ngô Tam Quế.

Mộc Kiếm Bình nói:

- Hồng giáo chủ và phu nhân nhận được những cái mà đại ca gửi đến đều vui mừng khôn xiết. Hai ngài phái Xích Long phó sứ đưa cả tiểu muội đi, để khuyến khích đại ca hết dạ trung thành mà làm việc. Hồng phu nhân còn cho hay giáo chủ và phu nhân biết đại ca nhớ tiểu muội, nên... nên...

Vì Tiểu Bảo nắm chặt lấy tay cô hỏi:

- Nên phái nương tử đến làm vợ ta chứ gì?

Mộc Kiếm Bình vội cãi:

- Không phải! Không phải! Phu nhân bảo sợ đại ca trong lòng nhớ mong tiểu muội, chẳng thể yên tâm phục vụ. Thực sự phu nhân chỉ nói như vậy, chứ không còn chuyện gì khác.

Vì Tiểu Bảo cười nói:

- Nhất định phu nhân nói thế kia, nương tử không dối được ta đâu.

Mộc Kiếm Bình gắt lên:

- Đại ca không tin thì khi gặp phu nhân thử hỏi coi.

Vì Tiểu Bảo thấy mắt cô đỏ hoe, cơ hồ sa lệ, sợ cô phát khóc liền chậm rãi dỗ dành:

- Phải rồi! Phải rồi! Phu nhân không nói thế thật. Có điều muội muội cũng nhớ ta lắm phải không?

Mộc Kiếm Bình quay lại khẽ gật đầu.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Xích Long phó sứ hiện giờ ở đâu? Sao muội muội lại đi hành thích Ngô Tam Quế?

Mộc Kiếm Bình đáp:

- Ba bữa trước đây, bọn tiểu muội tới Côn Minh, nghĩ ngay đến việc tìm đại ca, không ngờ lại gặp tề ca ca cùng Ngô sư thúc.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Ủa! Lệnh huynh và Ngô lão sư cũng đến Côn Minh ư? Tiểu huynh chưa biết.

Mộc Kiếm Bình đáp:

- Tề huynh gặp tiểu muội rồi liền đưa về chỗ y ở. Tiểu muội gặp cả Liễu sư phụ, Ngao sư ca, Lưu sư ca. Nguyên mọi người đến Côn Minh đã an bài kế hoạch ám sát công chúa.

Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi hỏi:

- Hạ sát công chúa ư? Tại sao vậy? Công chúa có đắc tội gì với Mộc vương phủ đâu?

Mộc Kiếm Bình đáp:

- Tề huynh bảo: Chúng ta muốn lật đổ tên đại Hán gian Ngô Tam Quế thì hiện nay có cơ hội rất tốt. Em gái của Hoàng đế Thất đất đem gả cho con trai hần. Nếu chúng ta giết được công chúa thì nhất định Hoàng đế sẽ thống hận Ngô Tam Quế đã không bảo vệ được an toàn cho công chúa rồi hạ chỉ trách phạt. Như vậy là bức bách Ngô Tam Quế đi vào con đường tạo phản.

Vi Tiểu Bảo nghe đến đây, bất giác lòng bàn tay chảy mồ hôi, nghĩ thầm:

- Kế hoạch này rất thâm độc! Ta chỉ lo mưu gia hại Ngô Tam Quế mà không nghĩ tới việc bảo vệ công chúa. Giả tỷ bọn Mộc vương phủ hạ thủ rồi thì thật là hồng bét.

Gã liền hỏi:

- Rồi sau sao nữa:

Mộc Kiếm Bình đáp:

- Tệ huynh bảo tiểu muội giả làm cung nữ để kẻ cận công chúa dặng hạ thủ hành thích. Bọn họ ở ngoài tiếp ứng. Họ chờ hể tiểu muội thành công là xông vào cứu ra. Xích Long phó sứ nghe họ bàn kế hoạch rồi cho tiểu muội hay và bảo: Đại ca bảo vệ công chúa mà công chúa bị hành thích tất bị liên lụy. Tiểu muội nghe y nói vậy cũng phải, muốn tới thương lượng với đại ca. Không ngờ Liễu sư phụ biết chuyện này liền động thủ vung đao chém chết Xích Long phó sứ.

Cô nói tới đây, người run bắn bật. Hiển nhiên cô nghĩ tới tình trạng lúc đó, bây giờ hầy còn khiếp sợ.

Vì Tiểu Bảo nắm chặt tay cô an ủi:

- Đừng sợ! Đừng sợ! Thế là muội muội đã vì ta, ta rất cảm ơn.

Mộc Kiếm Bình hai hàng nước mắt chảy xuống. Cô ghen nào nói:

- Thế mà... thế mà... hể đại ca thấy mặt tiểu muội liền ra chiều khinh bạc, lại còn... không tin lời tiểu muội nữa.

Vì Tiểu Bảo cầm tay Mộc Kiếm Bình giơ lên tát mạnh vào mặt mình một cái, miệng cất tiếng thóa mạ:

- Tên khốn kiếp thật là đáng chết! Phải đánh chết con mụ điếm dâm!

Mộc Kiếm Bình vội níu kéo tay gã nói:

- Không! Tiểu muội không muốn đại ca tự mình lại đánh mắng mình.

Vì Tiểu Bảo cầm tay cô nhẹ nhàng đưa lên mặt khẽ hôn một cái nói:

- Dù sao Vì Tiểu Bảo cũng đáng chết, vì lẽ muội muội bị Ngô Tam Quế bắt mà gã không đến cứu ngay.

Mộc Kiếm Bình nói:

- Đại ca chẳng đã giải thoát cho tiểu muội rồi là gì? Có điều chúng ta phải mau mau nghĩ cách nào để cứu viện tệ huynh cùng Liễu sư phụ.

Vì Tiểu Bảo kinh hãi hỏi:

- Lệnh huynh và Liễu lão sư cũng bị bắt cả rồi ư?

Mộc Kiếm Bình đáp:

- Hôm kia, chỗ tạm trú của bọn tiểu muội đột nhiên bị bọn võ sĩ thủ hạ của Ngô Tam Quế đến bao vây. Chúng đến đông quá có tới ba mươi tên mà tên nào cũng võ công cao thâm. Bọn tiểu muội ít người không địch nổi số đông. Ngao Bưu sư huynh bị giết ngay đương trường. Tệ huynh, Liễu sư phụ và tiểu muội đều bị bắt.

Vi Tiểu Bảo lấy làm kỳ hỏi:

- Muội muội bị chúng bắt làm sao còn đến hành thích Ngô Tam Quế được?

Mộc Kiếm Bình hỏi lại:

- Hành thích Ngô Tam Quế ư? Tiểu muội không làm việc này. Sự thực thì tiểu muội vẫn mong giết được tên đại Hán gian đó, nhưng bọn người khốn kiếp kia đeo xiềng khoá và tay chân thì dù tiểu muội có muốn hành thích cũng không được.

Vi Tiểu Bảo càng nghe càng lấy làm kỳ hỏi:

- Đêm hôm kia muội muội bị bắt phải không? Hai bữa nay muội muội ở đâu?

Mộc Kiếm Bình đáp:

- Tiểu muội bị chúng giam trong một gian phòng tối. Đến bữa nay bọn chúng đem vào đĩa lao. Chưa được mấy chốc thì đại ca tới.

Vi Tiểu Bảo trong lòng ngấm ngấm biết là có điều bất diệu. Hiển nhiên Hạ Quốc Tương chơi gã võ này rồi.

Trong lúc nhất thời, gã không nghĩ được kế gì, trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Hôm nay Ngô Tam Quế bị người đến hành thích, thương thế khá nặng. Nhất kiếm đó không phải muội muội đâm ư?

Mộc Kiếm Bình đáp:

- Dĩ nhiên không phải. Tiểu muội chưa từng gặp mặt Ngô Tam Quế bao giờ. Hắn đã chết chưa?

Vi Tiểu Bảo lắc đầu:

- Tiểu huynh cũng không rõ.

Rồi gã hỏi:

- Thân thế cùng lai lịch của muội muội chúng đã biết chưa?

Mộc Kiếm Bình đáp:

- Chắc không biết vì tiểu muội chẳng nói câu gì. Tên võ quan thẩm vấn tức giận hỏi tiểu muội có câm không? Đại ca! Trước kia đại ca đã bảo tiểu muội là con câm.

Vì Tiểu Bảo khẽ hôn vào mặt cô nói:

- Muội muội là con câm rất cứng của ta. Hôm ấy ta còn bảo muốn khắc con rùa đen vào mặt muội muội.

Mộc Kiếm Bình vừa bẽn lễn vừa mừng thầm. Mặt cô đầy vẻ nhu tình mà không dám quay lại ngó gã.

Vì Tiểu Bảo tự hỏi:

- Tại sao Hạ Quốc Tương lại đưa Mộc Kiếm Bình ra giả xưng cung nữ? Phải rồi! Hắn muốn thử xem ta có quen biết bọn người ở Mộc vương phủ không? Ta cứu tiểu quận chúa ra thì có khác gì thừa nhận mình cùng phe đảng với Mộc gia. Hạ Quốc Tương bày ra cạm bẫy mong ta bước chân vào. Hiện giờ lão gia bất cẩn sa vào cạm bẫy của hắn rồi. Vụ này hỏng bét! Thật là hỏng bét!

Tuy gã là người cơ cảnh giảo hoạt, nhưng còn nhỏ tuổi thì lúc gặp đại sự sao khỏi hoang mang? Dĩ nhiên gã chưa phải là đối thủ của những tay cáo già như Ngô Tam Quế, Hạ Quốc Tương.

Vì Tiểu Bảo trong lòng hối hận, toàn thân toát mồ hôi ướt đầm, gã nói:

- Hảo lão bà! Nàng ở đây chờ đợi, ta phải đi thương lượng với anh em tìm cách cứu lệnh huynh và Liễu sư phụ.

Gã liền tới tây phòng, triệu tập quần hùng trong Thiên Địa hội lại nói rõ đầu đuôi cho mọi người hay.

Bọn Từ Thiên Xuyên nghe gã kể chuyện đều cảm thấy vụ này rất khó khăn.

Huyền Trinh hỏi:

- Phải chăng vụ chúng ta thay hình đổi dạng để hạ sát Hãn Thiếp Ma giả đã bị Ngô Tam Quế khám phá?

Tiền lão bản hỏi:

- Không hiểu Ngô Tam Quế lấy được tin ở đâu mà nửa đêm phái thủ hạ đến vây bắt những bạn hữu ở Mộc vương phủ?

Vì Tiểu Bảo chợt động tâm linh nói:

- Trong Mộc vương phủ có gã họ Lưu, tên gọi Lưu Nhất Chu. Hắn thù hận tại hạ, lại là kẻ tham sinh úy tử. Chắc hắn bị tra tấn rồi cung xưng tất cả.

Tiền lão bản vỗ đùi nói:

- Hắn là đúng rồi! Vì hương chủ! Bây giờ cơ sự đã ra thế này, thì chỉ còn cách nói cứng với Ngô Tam Quế là hương chủ vâng thánh chỉ của Hoàng đế giao hảo với Mộc vương phủ, nhân dịp đến Vân Nam.

Vì Tiểu Bảo được lão thức tỉnh liền cười khanh khách đáp:

- Phải lắm! Phải lắm! Việc ta tha bọn Ngô Lập Thân quả là...

Gã nói tới đây, lập tức im miệng nghĩ thầm:

- Vụ Hoàng thượng ngầm bảo ta phóng thích bọn Ngô Lập Thân không nên tiết lộ ra ngoài.

Gã liền đổi giọng:

- Tuy tại hạ có thể bảo gã là vâng chỉ dụ của Hoàng đế, nhưng e vẫn không gạt được tên đại Hán gian đó.

Tiền lão bản nói:

- Muốn bịp được tên đại Hán gian kia dĩ nhiên không phải chuyện dễ dàng. Nhưng Vì hương chủ lên tiếng xác định đây là ý chỉ của Hoàng đế thì dù trong lòng hắn không tin cũng chẳng làm gì được. Nói tóm lại chỉ cần hương chủ đừng trở mặt với hắn để mình dời khỏi hai tỉnh Vân Nam, Quý Châu yên lành là không còn sợ gì hắn nữa.

Từ Thiên Xuyên gật đầu nói:

- Kế này quả rất cao minh! Đại Hán gian có tật giết mình, không khỏi sợ bóng sợ gió, trong lòng nơm nớp lo âu về chuyện tiểu Hoàng đế biết hẳn âm mưu tạo phản.

Bàn tới việc giải cứu bọn Mộc Kiếm Thanh, Liễu Đại Hồng thì quần hùng không tìm ra được kế hoạch nào hoàn thiện. Việc này thực không phải dễ dàng. Mọi người cúi đầu ngẫm nghĩ tưởng chừng muốn phát điên.

Giữa Thiên Địa hội và Mộc vương phủ tuy có chuyện tranh hùng nhưng đều có chung mục đích, vả ai nấy đều khâm phục tấm lòng anh hùng nghĩa hiệp của bọn Liễu Đại Hồng, quyết chẳng thể tự thủ bàng quan, sống chết mặc bay được.

Quần hùng thương nghị hồi lâu vẫn không giải quyết được vấn đề. Vì Tiểu Bảo nói:

- Bây giờ chúng ta nghĩ cách gì e rằng chưa chắc đã dùng được, đành đợi tại hạ đến gặp đại Hán gian xem có cơ hội nào không rồi mới quyết định được.

Quần hùng cáo từ lui ra. Vì Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Đại Hán gian đã bắt tiểu quận chúa thì chắc A Kha không việc gì, ta đến coi nàng xem sao.

Gã tới phòng Cửu Nạn, chẳng thấy A Kha đâu liền hỏi:

- Sư phụ! Sư tử không về đây ư?

Cửu Nạn sững sốt hỏi lại:

- Ngô Tam Quế thả y rồi sao? Hẳn... hẳn biết hết rồi chẳng?

Lúc bà hỏi câu này, thần sắc có điều khác lạ, thanh âm bà cũng phát run.

Vì Tiểu Bảo lấy làm kỳ hỏi:

-Ngô Tam Quế biết chuyện gì?

Cửu Nạn lẳng lẳng không trả lời. Hồi lâu bà lại hỏi?

- Thương thế của đại Hán gian ra sao?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Thương thế của hãn nặng lắm. Đệ tử vừa đến thăm, hãn vẫn hôn mê bất tỉnh, e rằng khó lòng thoát chết.

Nét mặt Cửu Nạn thoáng lộ vẻ vui mừng, nhưng rồi bà lại chau mày khẽ nói:

- Cần phải cho hãn biết lúc hãn còn sống mới được.

Vì Tiểu Bảo muốn hỏi lại: cho hãn biết chuyện gì, nhưng thấy thái độ sư phụ rất nghiêm nghị, gã không dám hỏi nữa. Gã toan thuật lại chuyện trong vương phủ bắt được thích khách là tiểu quận chúa của Mộc vương phủ chứ không phải A Kha, bỗng thấy Cửu Nạn xua tay cho gã lui ra.

Vì Tiểu Bảo dù là ở trước mặt Hoàng đế gã vẫn thấy tự do thoải mái, chứ không rụt rè sợ hãi như ở trước mặt sư phụ. Gã lăm lét khác nào chuột thấy mèo, chẳng nói gì nữa, rón rén lui ra.

Vì Tiểu Bảo lần đi dò hỏi tin tức A Kha.

Ngày thường cung nữ Ngọc Khả rất ít khi lộ diện. Cô không chuyện trò, giao thiệp với ai, thậm chí nhiều người không biết đến cô cung nữ này nữa.

Bọn cung nữ, thái giám trong An Phụ viên đều nói là không gặp cô đâu. Vì Tiểu Bảo lật đật mất một ngày một đêm, trong người đã mỏi mệt. Gã trở về phòng nói chuyện phiếm với Mộc Kiếm Bình mấy câu rồi nằm lăn ra ngủ.

Hôm sau gã đến thăm Ngô Tam Quế. Con thứ của Bình Tây vương ra nghênh tiếp nói là thương thế của phụ thân gã vẫn không thay đổi. Vương gia đang ngủ yên, nên gã không tiện kinh động.

Vì Tiểu Bảo hỏi đến Hạ Quốc Tương, thứ công tử cũng nói là hãn đang đi tuần tiểu, đề phòng lòng người dao động có thể xảy ra biến cố.

Vì Tiểu Bảo hỏi đến thương thế của Ngô úng Hùng thì cũng không được trả lời một cách đích xác.

Vì Tiểu Bảo ngấm ngấm cảm thấy Bình Tây vương phủ không những đã sinh dạ hoài nghi gã mà còn có ý coi là đối nghịch nữa.

Lúc này muốn giải cứu bọn Mộc Kiếm Thanh, Liễu Đại Hồng nhất định chẳng thể thành công mà còn e kích động cho vương phủ lập tức động thủ thì cái mạng nhỏ xiu của gã phải bỏ lại Côn Minh mất.

Một ngày nữa trôi qua, Vi Tiểu Bảo đang ngồi thương nghị với bọn Tiền Lão bản, Từ Thiên Xuyên bỗng thấy Mã Ngạn Điều chạy vào báo có một vị lão đạo cô muốn vào ra mắt.

Vi Tiểu Bảo lấy làm kỳ hỏi:

- Lão đạo cô ư? Đạo cô kiếm tại hạ làm chi? Phải chăng bà ta đến khuyên giáo?

Mã Ngạn Điều đáp:

- Thuộc hạ đã hỏi bà ta có việc gì thì bà ta nói là vâng lệnh trên đưa tin đến cho Khâm sai đại nhân.

Y cầm một bao thư bằng giấy vàng đệ lên.

Vi Tiểu Bảo chau mày nói:

- Cầm phiền Mã đại ca mở thư ra xem họ viết những gì?

Mã Ngạn Điều mở bao thư, rút ra một tờ giấy vàng. Y liếc mắt nhìn rồi đọc:

- A Kha gặp nạn...

Vi Tiểu Bảo vừa nghe bốn chữ này đã giật bắn người lên, vội hỏi:

- A Kha gặp nạn làm sao?

Quần hùng Thiên Địa hội không biết gì đến chuyện Cửu Nạn và A Kha, đều ngơ ngác nhìn nhau.

Mã Ngạn Điều đáp:

- Trong thư viết chẳng ra đầu đuôi gì hết, lại không đưa thư danh. Họ chỉ dặn mời hương chủ đi theo người đưa thư đến nơi để thương nghị biện pháp giải cứu.

Vi Tiểu Bảo vội hỏi:

- Vị đạo cô kia còn ở ngoài đó không?

Mã Ngạn Điều đáp:

- Bà ta vẫn còn ở ngoài kia.

Y chưa dứt lời, Vi Tiểu Bảo đã nhảy vọt ra. Gã đến bên cửa lớn thì thấy một vị đạo cô đầu bạc phơ đang ngồi trên ghế chờ đợi.

Tên thị vệ gác cổng lớn tiếng hô:

- Khâm sai đại nhân đã tới!

Đạo cô đứng dậy cúi đầu thi lễ.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Ai phái đạo cô tới đây?

Đạo cô đáp:

- Xin đại nhân dời gót tới nơi sẽ biết.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Bây giờ đi đâu?

Đạo cô đáp:

- Mời đại nhân đi theo bản đạo. Hiện giờ chưa tiện nói ra.

Vi Tiểu Bảo nóng ruột muốn biết A Kha lạc lõng nơi nào, lại hỏi:

- Người nhắc đến trong thư bây giờ ở đâu?

Đạo cô đáp:

- Bản đạo vâng lệnh trên sai khiến không hiểu rõ nội tình. Xin đại nhân lượng thứ cho.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Được rồi! Ta đi theo đạo cô.

Rồi gã hô:

- Sắp xe ngựa cho mau!

Đạo cô nói:

- Xin đại nhân ngồi xe để khỏi làm kinh động người ngoài.

Vi Tiểu Bảo gật đầu.

Gã ra khỏi cổng rồi cùng đạo cô ngồi chung một xe.

Bọn Từ Thiên Xuyên, Tiền lão bản sợ địch nhân bày ra cạm bẫy, liền bảo nhau đi theo cách xa một quãng.

Đạo cô trở đường cho xe ngựa đi về hướng tây.

Xe rời khỏi cổng thành phía tây rồi mỗi lúc càng đi vào nơi hoang vắng.

Vi Tiểu Bảo trong lòng hồi hộp cất tiếng hỏi:

- Đạo cô đưa tại hạ đi đâu đây?

Đạo cô đáp:

- Chẳng còn mấy nữa là tới nơi.

Xe đi chừng hơn ba dặm bỗng rẽ qua hướng bắc. Quãng đường này nhỏ hẹp chỉ vừa một cỗ xe đi, dẫn tới một cái am nhỏ.

Đạo cô nói:

- Tới nơi rồi!

Vi Tiểu Bảo nhảy xuống thấy tấm biển trên cổng đề ba chữ thì chữ đầu là chữ tam, còn hai chữ nữa, gã không biết.

Vi Tiểu Bảo quay đầu nhìn lại thấy bọn Mã Ngạn Điều vẫn theo hút ở phía xa xa. Gã biết là mình vào am rồi, bọn họ cũng chờ đợi quanh đây, cảm thấy an tâm liền theo đạo cô tiến vào.

Phía trong cổng am sạch như chùi không một vết bụi. Ngoài sân trồng mấy khóm trà hoa, một khóm tử kinh.

Chính giữa điện đường đặt một pho tượng Quan Âm mặc bộ áo trắng. Pho tượng Quan Âm này diện mạo rất xinh đẹp mà diện mạo lại rất trang nghiêm.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Nghe nói trong đám vợ của Ngô Tam Quế có một mụ vợ ngoại hiệu là Tứ diện Quan Âm, lại có một mụ kêu bằng Bát diện Quan Âm. Chẳng hiểu đức Quan

Âm bồ tát có thật đẹp thế này chăng? Con mẹ nó! Diễm phúc của tên đại Hán gian quả nhiên không nhỏ.

Đạo cô dẫn Vi Tiểu Bảo đến toà thiên điện mé đông. Người nhà bưng trà lại. Gã mở nắp chén trà, thấy mùi thanh hương thoang thoang đưa lên mũi, nước trà màu xanh biếc. Đúng là trà Long Tĩnh còn tươi. Gã lấy làm kỳ nghĩ bụng:

- Thứ trà Long Tĩnh này từ Giang Nam vận chuyển tới đây không phải rẻ tiền. Bọn ni cô đạo cô trong am này làm gì có nhiều tiền mà xài sang như vậy.

Lại thấy một đạo cô bưng vào một cái hộp sơn đen bày tám thứ kẹo mứt: nào mứt Tùng tử, nào Tiểu bồ đào cao, nào Hạnh đào phiến, nào Mai côi cao, đường hạnh nhân, bánh đậu xanh, bách hợp tô, nào quế hoa mật, toàn là những đồ điểm tâm mà Tô Đông Pha khi xưa ưa dùng. Những chén đựng kẹo mứt cũng tinh xảo dị thường.

Những món điểm tâm của Giang Nam này, Vi Tiểu Bảo hồi ở trong kỹ viện thành Dương Châu đều đã biết qua. Chỉ khi nào có khách sang mụ chủ mới lấy ra mời mọc. Gã nhận lúc người ta không để ý, lấy cắp mấy viên ăn. Sau này gã vào Hoàng cung không được nhìn thấy nữa.

Ai ngờ trong một toà am nhỏ ở tỉnh Vân Nam lại có những vật này. Vi Tiểu Bảo trong lòng khoan khoái, miệng lẩm bẩm:

- Thế này là lão gia lại về đến Lệ Xuân viện ở thành Dương Châu.

Đạo cô bưng điểm tâm vào rồi lại lui ra.

Trên kỷ trà đặt một chiếc đỉnh đồng nhỏ, khói xanh bốc lên nghi ngút. Thứ trầm đốt trong đỉnh cũng là trầm hương rất quý.

Vi Tiểu Bảo đã nếm trải mùi đời, nên rất biết người biết của. Mỗi lần gã vào Từ Ninh cung của Thái hậu là ngửi thấy mùi trầm hương này. Bây giờ gã đột nhiên ngửi thấy không khỏi giật mình tự hỏi:

- Trời ơi! Hồng bát! Chẳng lẽ mụ điểm già đã đến đây?

Gã liền đứng phắt dậy.

Bỗng nghe ngoài cửa có tiếng bước chân nhè nhẹ êm ái. Một người đàn bà tiến vào nhìn Vi Tiểu Bảo hai tay chấp đũa trước ngực thì lễ nói:

- Kể xuất gia là Tịch Tĩnh xin tham kiến Vi đại nhân.

Giọng nói ôn hoà trong trẻo, đúng là khẩu âm Tô Châu.

Người đàn bà này cỡ bốn mươi tuổi, mình mặc áo màu biếc lợt, cặp lông mày xinh như vẽ, nét mặt thanh tú không bút nào tả xiết.

Suốt đời Vi Tiểu Bảo chưa từng thấy ai đẹp như nàng. Tay gã cầm chung trà, miệng há hốc ra không ngậm lại được, chân tay luống cuống.

Người đàn bà kia mỉm cười nói:

- Mời Vi đại nhân an tọa!

*** vietkiem.com ***